

## Puiul

Nicu Hăloiu

---

Puiul

Când atinge vântul frumusețea ierbii,  
pe cărări de munte în miez de primăvară,  
de păduri ascunse, nevăzut coboară  
spre izvor, poteci care-și poartă cerbii!

Din povârnișuri line muntele-și adună,  
cărări ce șerpuiesc alene către vale,  
pe-alocuri dezgolate sub sclipiri de lună,  
cum se zărește vag, sânul la fecioare!

Doar sus de tot, pe culme, sub veșnice zăpezi,  
primăvara doarme, visând că evadează  
din taina unei flori ce vegetează  
misterios și tainic în pomii din livezi!

Se-agită păsărele în proaspătul frunziș  
ce-acoperă pădurea cu pete verde crud,  
un foșnet se-aude, timid, de prin desiș,  
e-un pui de căprioară, cu botul mic și ud.

Proaspăt venit pe lume, cu primii pași în viață,  
e curios să vadă tot care-l înconjoară,  
muntele-l primește și tandru îl răsfăță  
zburându-i blând blănița, cu vânt de primăvară!